Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

23. aprill 2026 *

Apellatsioonkaebus – Avalik teenistus – Töötasu – Ülalpeetava lapse toetus – Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade VII lisa artikkel 2 – Maksmise tingimused – Toetuseõiguse äravõtmine – Alusetult saadu tagastamine Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade artikli 85 alusel – Tühistamishagi – Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade artikkel 91 – Moonutamine – Akti õiguspärasuse hindamine selle vastuvõtmise kuupäeva seisuga – Liikmesriigi kohtu otsuse tagasiulatuv jõud – Jõustunud kohtuotsuse seadusjõud

Kohtuasjas C-882/24 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 19. detsembril 2024 esitatud apellatsioonkaebus,

AL, esindaja: *avocate* R. Crăciun,

apellant,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: T. S. Bohr ja L. Hohenecker,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president F. Biltgen, kohtunikud I. Ziemele, A. Kumin, S. Gervasoni (ettekandja) ja M. Bošnjak,

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 20. novembri 2025. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtuotsuse

1 AL palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 10. aprilli 2024. aasta otsuse AL *vs.* komisjon (T-50/22, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2024:220), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema tühistamishagi Euroopa Komisjoni 22. oktoobri 2021. aasta otsuse peale, millega kohustati tagasi nõudma teatud summad, mis olid makstud toetustena tema ülalpidamisel olnud ema ja kolme lapse eest (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Vaidluse taust

2 Vaidluse tausta on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 2–13 kirjeldatud järgmiselt:

„2 Hageja [oli] Euroopa Liidu Nõukogu peasekretariaadi ametnik alates 1. detsembrist 2007.

3 Hageja sellekohase taotluse alusel maksti talle aastatel 2009–2019 erinevaid toetusi, kuna tema ema ja kolme muud isikut käsitati ülalpeetavate lastena Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) VII lisa artikli 2 lõike 4 tähenduses.

4 Nõukogu võttis 13. mail 2019 personalieeskirjade artikli 2 lõike 2 alusel vastu otsuse (EL) 2019/792, millega usaldatakse teatavad ametisse nimetavale asutusele või ametiisikule ja teenistuslepingute sõlmimiseks volitatud asutusele või ametiisikule antud volitused Euroopa Komisjonile (individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametile (PMO)) (ELT 2019, L 129, lk 3).

5 Euroopa Pettustevastane Amet (OLAF) teatas 22. juulil 2020 hagejale, et tema suhtes on 2016. aasta lõpus algatatud uurimine, mis puudutab võimalikku pettust seoses tema avaldusega oma perekonna koosseisu kohta, tingimustega, mille kohaselt ta vastavaid peretoetusi sai, ja nõuetega, mis vastavate peretoetuste saamise suhtes kehtivad.

6 2020. aasta detsembris teatas OLAF hagejale, et eespool punktis 5 nimetatud uurimine on lõpetatud. Lisaks edastas OLAF hagejale ja nõukogu peasekretariaadile hagejat puudutava uurimise lõpparuande ja kaks soovitust. Esimene soovitus puudutas nende summade tagasinõudmist, mis OLAFi hinnangul hagejale nende toetustena alusetult maksti, ja teine puudutas distsiplinaarmenetluse algatamist.

7 Nõukogu ametisse nimetav asutus otsustas 10. veebruaril 2021 vastavalt personalieeskirjade IX lisa artiklile 3 algatada hageja suhtes distsiplinaarmenetluse.

8 Komisjoni individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet andis 3. märtsil 2021 hagejale edastatud teatega teada, et OLAFi soovituste kohaselt nõutakse temalt tagasi alusetult saadud summad, mida ilma intressideta on kokku 142 824,71 eurot, ning et tal on võimalus esitada selle otsuse kohta oma märkused 15 päeva jooksul alates selle teatavakstegemisest. Hageja esitas 19. märtsil 2021 individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametile oma märkused.

9 Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet teatas 22. märtsi 2021. aasta otsusega hagejale, et võttes arvesse OLAFi lõpparuannet ja olles analüüsinud hageja seisukohti, on ta otsustanud rakendada 3. märtsi 2021. aasta teadet ja väljastada vastav sissenõudekorraldus personalieeskirjade artikli 85 alusel, mis käsitleb alusetult saadu tagastamist. Eelkõige anti korraldus tagasi nõuda toetused, mida oli makstud:

– hageja ema eest ajavahemikul 1. oktoobrist 2009 kuni 30. septembrini 2015, nagu oli otsustatud 22. märtsi 2021. aasta otsuses, kuna ema ei saanud käsitada ülalpeetava lapsena personalieeskirjade VII lisa artikli 2 lõike 4 tähenduses ja kuna hageja oli administratsiooni tahtlikult eksitanud personalieeskirjade artikli 85 teise lõigu tähenduses, jättes kõnealuse toetuse taotluses deklareerimata sõjaväepensioni, mida ta sai;

– hageja kahe ülalpeetava lapse (edaspidi „A ja B“) eest, kelle jaoks ta oli tädimees ja kes olid paigutatud tema juurde asendushooldusele, neist esimese puhul ajavahemikul 1. augustist 2010 kuni 31. juulini 2013 ja teise puhul 1. augustist 2010 kuni 31. märtsini 2013, nagu otsustati 22. märtsi 2021. aasta otsuses, kuna asendushooldusele paigutamisest tulenev suhe oli õiguslikult lõppenud tulenevalt Rumeenia lastekaitseasutuse 30. jaanuari 2013. aasta otsusest, millega lõpetati hageja juurde asendushooldusele paigutamise meetmed (edaspidi „riigisisene otsus lõpetada asendushooldusele paigutamine“). Lisaks eksitas hageja administratsiooni personalieeskirjade artikli 85 teise lõigu tähenduses tahtlikult seoses kahe lapse asendushooldusele paigutamise aja lõpuga;

– kaebaja lapsendatud tütre (edaspidi „C“) eest, kelle kohta Rumeenia kohus tegi 16. aprillil 2019 lapsendamisotsuse, ajavahemikul 1. märtsist 2019 kuni 31. jaanuarini 2021, arvestades toetuste maksmise lõpetamist alates 1. veebruarist 2021, nagu otsustati 22. märtsi 2021. aasta otsuses, kuna kaebaja ei olnud esitanud tõendeid selle kohta, et peab C-d tegelikult ülal.

10 Hageja esitas 22. juunil 2021 personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel 22. märtsi 2021. aasta otsuse peale kaebuse.

11 Nõukogu ametisse nimetav asutus määras 27. septembril 2021 distsiplinaarmenetluse tulemusel hagejale ametist kõrvaldamise karistuse vastavalt personalieeskirjade IX lisa artikli 9 lõike 1 punktile h.

12 Komisjoni personali- ja julgeoleku peadirektor võttis 22. oktoobril 2021 vastu [vaidlustatud otsuse].

13 Selle otsusega jättis komisjoni personalihalduse ja julgeoleku peadirektor osaliselt rahuldamata kaebuse, mille hageja oli esitanud 22. märtsi 2021. aasta otsuse peale, ning jäi seisukohale, et tuleb lõpetada peretoetuste maksmine, mida hageja sai C eest, ja kohustada tagasi nõudma mitu hagejale makstud peretoetust. Nimetatud kaebus rahuldati siiski osas, mis puudutab toetusi, mida hageja sai A ja B eest ajavahemikul 1. augustist 2010 kuni 29. jaanuarini 2013.“

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

3 Apellant esitas käesoleva kohtuotsuse punktis 1 nimetatud tühistamishagi Üldkohtu kantseleisse 21. jaanuaril 2022 saabunud hagiavaldusega.

4 Hagi põhjenduseks esitas hageja viis väidet, millest esimese kohaselt on rikutud nõukogu 29. aprilli 2004. aasta otsuse, millega võetakse vastu üldised rakendussätted ülalpeetava lapsena käsitatava isiku kohta (edaspidi „üldised rakendussätted“), artikleid 4, 5, 9 ja 10; teise kohaselt on rikutud personalieeskirjade artiklit 85 ja tehtud hindamisviga seoses toetusega, mida maksti tema ema eest, keda käsitati ülalpeetava lapsena; kolmanda kohaselt on rikutud õiguspärase ootuse kaitse ja hea halduse põhimõtet; neljanda kohaselt on rikutud personalieeskirjade artiklit 85 ja tehtud

hindamisviga seoses A ja B eest makstud ülalpeetava lapse toetusega ning viienda kohaselt on rikutud personalieeskirjade artiklit 85 ja tehtud hindamisviga seoses C eest makstud ülalpeetava lapse toetusega.

5 Vaidlustatud kohtuotsusega jättis Üldkohus selle hagi tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded

6 Apellatsioonkaebuses palub apellant Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– tühistada vaidlusalune otsus osas, milles sellega jäeti osaliselt rahuldamata kaebus, mille apellant esitas 22. märtsi 2021. aasta otsuse peale, ning

– jätta komisjoni kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja apellandi kohtukulud.

7 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;

– mõista kõik kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

8 Apellant põhjendab oma apellatsioonkaebust kolme väitega, millest esimene puudutab üldiste rakendussätete väära kohaldamist, teine faktiliste asjaolude moonutamist ja vorminõuete järjepidevuse põhimõtte rikkumist ning kolmas kohtuliku kontrolli puudumist.

Esimene väide

Poolte argumendid

9 Apellant väidab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 50 ja 51 kohaldas Üldkohus oma vastuses esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduse esimesele väitele vääralt üldisi rakendussätteid, kui ta otsustas, et kulu, mida apellant kandis oma ema ülalpidamisel, tuleb arvutada nii, et lahutatakse mitte ainult ema sissetulek ja emale kuuluva kinnisasja üüriväärtus, vaid ka teise isiku panus tema ülalpidamisse ja tulu, mida apellant sai oma sõjaväepensionina. Neid kahte viimast mahaarvamist ei tule nimelt teha mitte üldiste rakendussätete artikli 5 lõike 1 alusel, mis reguleerib ainult ülalpeetava isiku tulu mahaarvamist, vaid üldiste rakendussätete artikli 9 alusel. Selle vea tõttu kinnitas Üldkohus administratsiooni ekslikku arvutust.

10 Seda arvutust tuleb korrigeerida ka selleks, et võtta arvesse 29. mai 2024. aasta otsust, millega Tribunalul București (Bukaresti esimese astme kohus, Rumeenia) kohustas apellandi ema maksma tagasi ajavahemiku 1. novembrist 2007 kuni 1. maini 2023 eest saadud vanaduspensioni. Järelikult ei oleks tohtinud pensioni summat maha arvata kuludest, mida hageja kandis oma ema ülalpidamisel.

11 Komisjon palub see väide tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

12 Apellant heidab Üldkohtule esiteks ette, et viimane leidis, et komisjon kohaldas õigesti üldiste rakendussätete artikli 5 lõiget 1, kui ta arvas oma ema ülalpidamiskuludest maha teise isiku panuse tema ülalpidamisse ja sõjaväepensioni, mida apellant sai, samas kui need summad oleks tulnud maha arvata üldiste rakendussätete artikli 9 alusel.

13 Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 50 nähtub siiski, et see väide on põhjendamatu. Nimelt märkis Üldkohus selles punktis sõnaselgelt, et komisjon arvas üldiste rakendussätete artikli 6 alusel maha teise isiku panuse hageja ema ülalpidamisse ning et hageja muu netotulu, mis vastab tema sõjaväepensionile, arvati maha üldiste rakendussätete artikli 9 alusel.

14 Teiseks tuleb meenutada, et apellatsioonkaebus on piiratud õigusküsimustega, välistades faktiliste asjaolude mis tahes hindamise, välja arvatud juhul, kui fakte on moonutatud, ning moonutamise tuvastamisel on välistatud selliste uute tõendite kasutamine, mida Üldkohtule ei esitatud (vt selle kohta 18. juuli 2007. aasta kohtuotsus Industrias Químicas del Vallés *vs.* komisjon, C-326/05 P, EU:C:2007:443, punkt 60, ja 30. mai 2017. aasta kohtuotsus Safa Nicu Sepahan *vs.* nõukogu, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punkt 76).

15 Sellest järeldub, et kaebaja ei saa oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks tugineda Tribunalul București (Bukaresti esimese astme kohus) 29. mai 2024. aasta otsusele, mis tehti pärast vaidlustatud kohtuotsuse kuulutamist.

16 Kui aga kohtuotsus, millega hageja sõnul kohustati tema ema tagasi maksma vanaduspension ajavahemiku 1. novembrist 2007 kuni 1. maini 2023 eest, muutis tagasiulatuvalt selle ülalpeetava sissetulekut, võib see kujutada endast uut asjaolu, mis võib muuta nende toetuste arvutamist, mida apellandile tuleb maksta ema ülalpidamise kulude eest eespool nimetatud ajavahemikul. Kui apellant peab seda põhjendatuks, peab ta sellele tuginema, et põhjendada vaidlusaluse otsuse uuesti läbivaatamise taotlust.

17 Eeltoodust järeldub, et esimene väide tuleb tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

18 Apellant väidab, et Üldkohus pani vaidlustatud kohtuotsuse punktides 100 ja 101 esimeses kohtuastmes esitatud hagi neljandale väitele vastates toime kolm õigusnormi rikkumist. See väide jaguneb kolmeks osaks.

19 Teise väite esimeses osas väidab apellant, et Üldkohus ei võtnud arvesse Tribunalul București (Bukaresti esimese astme kohus) 16. mai 2022. aasta kohtuotsust (edaspidi „Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsus“), kuigi selle koopia oli lisatud tema repliigile. Kui Üldkohus kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 100, et „Rumeenia kohtutes on pooleli menetlus, milles lahendatakse kaebust otsuse peale, millega lõpetati asendushooldusele

paigutamine“, moonutas ta faktilisi asjaolusid, kuna talle ei saanud olla teadmata, et Tribunalul București (Bukaresti esimese astme kohus) oli eespool viidatud kohtuotsusega menetluse lõpetanud ja riigisisese otsuse lõpetada asendushooldusele paigutamine „täielikult tühistanud“.

20 Selle väite teises osas väidab apellant, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et riigisisene otsus lõpetada asendushooldusele paigutamine tekitas õiguslikke tagajärgi alates 2013. aasta jaanuarist. Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsusega tuvastati nimelt selle otsuse täielik tühisus *ex tunc*. Lisaks leidis see kohus, et A puhul lõppes asendushooldusele paigutamise meede 13. mail 2014 ja B puhul 28. juulil 2013 koos kõigi sellest tulenevate õiguslike tagajärgedega.

21 Selle väite kolmandas osas märgib apellant, et Üldkohus eiras vorminõuete järjepidevuse põhimõtet, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 101, et ei ole oluline, kas A ja B ülalpidamise eest maksti toetust konsulaardokumentide või 28. juulil 2010 tehtud asendushooldusele paigutamise otsuse alusel. Kuna see toetus määrati ja selle maksmist pikendati konsulaardeklaratsioonide alusel, väidab apellant, et selle oleks saanud tühistada üksnes konsulaardokumentide alusel, mitte aga riigisisese otsuse alusel lõpetada asendushooldusele paigutamine.

22 Komisjon märgib esimesena, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb vaidlustatud akti õiguspärasust hinnata akti vastuvõtmise ajal olemas olnud faktiliste ja õiguslike asjaolude alusel. Selleks tuleb arvesse võtta ainult neid asjaolusid, mis komisjonile said haldusmenetluses teada olla. Järelikult ei võtnud Üldkohus põhjendatult arvesse Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsust, mis oli vaidlusalusest otsusest hilisem. Lähtudes – nagu ta pidi tegema – selle otsuse tegemise kuupäevast, 22. oktoobrist 2021, ei moonutanud Üldkohus faktilisi asjaolusid, kui ta märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 100, et Rumeenia kohtutes on pooleli menetlus, milles lahendatakse kaebust riigisisese otsuse peale lõpetada asendushooldusele paigutamine.

23 Teisena leiab komisjon, et Üldkohus ei rikkunud ka õigusnormi, kui ta järeldas, et riigisisene otsus lõpetada asendushooldusele paigutamine tekitas õiguslikke tagajärgi alates 2013. aasta jaanuarist, kuna 22. oktoobril 2021, mil vaidlusalune otsus tehti, ei olnud seda riigisisest otsust veel tühistatud.

24 Kolmandana leiab ta, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 101 ei ole toime pandud ühtegi õigusnormi rikkumist. Apellant ei põhjenda mingil viisil oma viidet vorminõuete järjepidevuse põhimõttele. Igal juhul õigustab riigisisene otsus lõpetada asendushooldusele paigutamine pärast seda otsust kahe lapse eest alusetult makstud toetuste tagasinõudmist, sõltumata tagasinõudmiseks kasutatud dokumentidest.

Euroopa Kohtu hinnang

25 Teise väite esimeses ja teises osas, mida tuleb analüüsida koos, väidab apellant, et Üldkohus moonutas vaidluse faktilisi asjaolusid, kui ta jättis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 100 arvesse võtmata Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsuse, mille koopia oli apellant Üldkohtule edastanud oma repliigi lisas.

26 Tuleb meelde tuletada, et vastavalt ELTL artikli 256 lõike 1 teisele lõigule ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesele lõigule saab kohtuotsuse edasi kaevata ainult õigusküsimustes. Sellest tulenevalt on Üldkohtul ainupädevus tuvastada ja hinnata olulisi fakte ning hinnata talle

esitatud tõendeid. Nende faktiliste asjaolude ja tõendite hindamine ei ole seega niisugune õigusküsimus, mis kuuluks Euroopa Kohtu poolt apellatsiooni korras läbivaatamisele, välja arvatud juhul, kui kohtule esitatud tõendeid on moonutatud (1. augusti 2025. aasta kohtuotsus Prantsusmaa ja komisjon *vs.* CWS Powder Coating jt, C-71/23 P ja C-82/23 P, EU:C:2025:601, punkt 66). Moonutamine peab selgelt nähtuma toimiku materjalidest, ilma et oleks vaja fakte ja tõendeid uuesti hinnata (1. augusti 2025. aasta kohtuotsus Prantsusmaa ja komisjon *vs.* CWS Powder Coating jt, C-71/23 P ja C-82/23 P, EU:C:2025:601, punkt 67).

27 16. mai 2022. aasta kohtuotsusega, mille hageja esitas Üldkohtule repliigi lisana, tühistas Bukaresti esimese astme kohus lõplikult riigisisese otsuse lõpetada asendushooldusele paigutamine.

28 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 100 kinnitas Üldkohus aga esiteks, et „Rumeenia kohtutes on pooleli menetlus, milles lahendatakse kaebust [riigisisese] otsuse peale lõpetada asendushooldusele paigutamine“, kuigi ilmselgelt ei saanud talle teadmata olla, et see otsus on tühistatud, kuna Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsus oli esimese astme menetluse käigus esitatud.

29 Teiseks otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse samas punktis, et sellel otsusel „on tõepoolest õiguslikud tagajärjed alates 2013. aasta jaanuarist“, kuigi oli ilmne, et pärast Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsust tuleb asuda seisukohale, et sellel otsusel ei olnud kunagi õiguslikke tagajärgi.

30 Eeltoodust tuleneb, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 100 esitatud hinnang vaidluse faktilistele asjaoludele on ilmselgelt väär.

31 Komisjon väidab siiski, et vaidlusaluse otsuse õiguspärasuse hindamisel lähtus Üldkohus õigesti selle otsuse kuupäevast ega pidanud seega arvesse võtma hiljem tehtud kohtuotsust.

32 On tõsi, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb vaidlustatud akti õiguspärasust hinnata selle akti vastuvõtmise ajal olemas olnud faktilistest või õiguslikest asjaoludest lähtudes (7. veebruari 1979. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon, 15/76 ja 16/76, EU:C:1979:29, punkt 7; 15. aprilli 2010. aasta kohtuotsus Gualtieri *vs.* komisjon, C-485/08 P, EU:C:2010:188, punkt 26, ning 4. oktoobri 2024. aasta kohtuotsus García Fernández jt *vs.* komisjon ja SRB, C-541/22 P, EU:C:2024:820, punkt 327).

33 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 50–55 sisuliselt märkis, ei saa siiski põhjendatult väita, et Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsust ei olnud vaidlusaluse otsuse tegemise ajal olemas, ilma et eirataks selle kohtuotsuse tagasiulatuvat jõudu.

34 Kuna see kohtuotsus tühistas *ex tunc* riigisisese otsuse lõpetada asendushooldusele paigutamine, kaotas see kohtuotsus riigisisese otsuse algusest peale ja taastas varasema õigusliku olukorra, mis valitses enne selle otsuse tegemist, nimelt A ja B hageja juurde asendushooldusele paigutamise.

35 Seetõttu moonutas Üldkohus laste A ja B õiguslikku olukorda ALi suhtes vaidlusaluse otsuse tegemise kuupäeva seisuga, kui otsustas, et riigisisene otsus lõpetada asendushooldusele paigutamine tekitas õiguslikke tagajärgi, lõpetades A ja B asendushooldusele paigutamise, samas kui see otsus oli Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsusega tühistatud.

36 Kuigi komisjon väidab ka, et Üldkohus pidi arvesse võtma üksnes neid asjaolusid, mis said komisjonile haldusmenetluses teada olla, tuleb rõhutada, et Euroopa Kohtu kohtupraktikast ei tulene sellist liidu kohtu tehtava õiguspärasuse kontrolli põhimõttelist piiramist.

37 Euroopa Kohus on vastupidi täpsustanud, et ELTL artiklis 263 ette nähtud õiguspärasuse kontrolli ulatus võib teatud juhtudel laieneda kõigile hagejate esitatud tõenditele, olenemata sellest, kas need on tehtud otsusest varasemad või hilisemad, ning olenemata sellest, kas need esitati eelnevalt haldusmenetluses või esimest korda Üldkohtu menetluses, kui need tõendid on vaidlustatud otsuse seaduslikkuse kontrollimisel asjakohased selle vastuvõtmise kuupäeva seisuga (vt analoogia alusel 21. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus Galp Energía España jt *vs.* komisjon, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 72 ja seal viidatud kohtupraktika).

38 See lahendus on kohaldatav ka käesolevas asjas. Esiteks, nagu nähtub Euroopa Kohtu kohtupraktikast, on personalieeskirjade artiklis 91 ette nähtud kohtueelse menetluse eesmärk võimaldada ja soodustada ametnike ja administratsiooni vahel tekkinud vaidluse lahendamist kompromissiga, mitte aga siduda rangelt ja lõplikult võimalikku kohtumenetlust, tingimusel et kohtule esitatud hagi ei muuda kaebuse alust ega eset (vt selle kohta 7. mai 1986. aasta kohtuotsus Rihoux jt *vs.* komisjon, 52/85, EU:C:1986:199, punkt 12, ja 29. jaanuari 2026. aasta kohtuotsus PB *vs.* SRB, C-727/23 P, EU:C:2026:58, punkt 50).

39 Teiseks, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktides 70 ja 71, võimaldab kaebus personalieeskirjade artikli 85 kontekstis administratsioonil eelkõige saada selgitusi selle artikli kohaldamise tingimuste kohta ja seeläbi vältida kohtusse pöördumist. Nõudmine, et hageja pöörduks uuesti administratsiooni poole, et ta saaks Üldkohtus tugineda kohtuotsusele, milles on tuvastatud vaidlusaluse otsuse tegemise kuupäeval olemas olnud faktilised asjaolud, läheks selle eesmärgiga vastuollu.

40 Eeltoodust tuleneb, et apellatsioonkaebuse teise väite esimese ja teise osaga tuleb nõustuda.

41 Teise väite kolmandas osas heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane eiras vaidlustatud kohtuotsuse punktis 101 vorminõuete järjepidevuse põhimõtet, kui ta otsustas, et ametisse nimetav asutus võis õiguspäraselt otsustada A ja B ülalpidamise eest makstava toetuse ära võtta riigisisese otsuse alusel lõpetada asendushooldusele paigutamine, samas kui ametisse nimetav asutus oli selle toetuse määranud ja seda pikendanud konsulaardokumentide alusel.

42 Personalieeskirjade VII lisa artikli 2 lõige 1 seab ülalpeetava lapse toetuse saamise siiski sõltuvusse üksnes sisulisest tingimusest, milleks on ühe või mitme lapse tegelik ülalpidamine, ega nõua, et otsus selle toetuse andmise kohta tehtaks kindlaksmääratud dokumentide alusel. Järelikult ei kehti selline nõue ka sellise otsuse vastuvõtmisele, millega tühistatakse selle toetuse maksmine.

43 Neil asjaoludel leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 101 õigesti, et A ja B ülalpidamiseks makstud toetuste tagasinõudmise õiguspärasuse seisukohast ei ole oluline teada, milliste dokumentide alusel neid toetusi maksti.

44 Järelikult tuleb teise väite kolmas osa tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

45 Apellant väidab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120 on välja toodud asjaolu, et Üldkohus ei teinud erapooletut ja tõhusat kohtulikku kontrolli tõendite üle, mis apellant oli esitanud C ülalpidamise tegelike kulude kohta.

46 Ülalpidamise tõendamiseks edastas apellant ametisse nimetavale asutusele haldusmenetluses kõik oma pangakonto väljavõtted, et tõendada tehtud ülekandeid, ning C pangakonto väljavõtted, mis näitasid talle apellandilt tulnud ülekandeid. Selle menetluse käigus taotles ametisse nimetav asutus siiski C pangakonto täielikku avalikustamist, et teha kindlaks, kas ülalpeetava lapse toetust kasutati üksnes ja tegelikult selle lapse ülalpidamiseks. Apellant aga seda taotlust ei täitnud, kuna C, kes oli saanud täisealiseks, ei nõustunud selle teabe avalikustamisega.

47 Selleks et hajutada ametisse nimetava asutuse kahtlused selle kohta, et C ei kasutanud oma kontot või kandis toetused hageja kontole tagasi, lisas hageja pärast C nõusoleku saamist oma esimeses kohtuastmes esitatud hagiavaldusele nõutud pangaväljavõtted. Sellest nähtub selgelt, et C kasutas toetusi enda jaoks ja et tema kontolt ei tehtud ühtegi makset hageja kontole.

48 Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120 sellegipoolest, et „C pangakonto väljavõtted ei ole piisav tõend, et tõendada, et hageja pidas C-d tegelikult ülal“, ilma et ta oleks seda järeldust põhjendanud ega selgitanud, mis oleks piisav tõend ülalpidamise asetleidmise kohta.

49 Apellant tuletab meelde, et kohtulik kontroll, mida Üldkohus teeb personalieeskirjade kohaldamisalasse kuuluvate haldusaktide üle, peab ühitama Euroopa Liidu institutsioonide kaalutlusõiguse töötajate õiguste kaitsega, tagades, et isikuid puudutavad otsused on nõuetekohaselt põhjendatud ja proportsionaalsed.

50 Komisjon palub see väide tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

51 Apellatsioonkaebuse kolmandas väites vaidleb apellant vastu hinnangule, mille Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120 täiendavatele tõenditele C tegeliku ülalpidamise kohta, mille apellant esitas oma esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduse lisas. Selle hinnangu ebapiisav põhjendamine näitab apellandi väitel, et Üldkohus ei teinud nende tõendite üle erapooletut ja tõhusat kohtulikku kontrolli.

52 Üldkohus leidis selles punktis, et „arvestades komisjoni poolt vaidlustatud otsuses tõstatatud kahtlusi, ei kujuta C pangakonto väljavõtted endast piisavat tõendit selle kohta, et hageja pidas C-d tegelikult ülal“.

53 Tuleb tõdeda, et selle põhjenduse alusel on raske mõista, kuidas komisjoni poolt vaidlusaluses otsuses tõstatatud kahtlused võivad seada kahtluse alla nende tõendite tõendusliku väärtuse, samas kui see institutsioon ei olnud veel kõnealustest pangakonto väljavõtetest teadlik.

54 Olgu siiski märgitud, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120 esitatud hinnangu C pangakonto väljavõtete tõendusliku väärtuse kohta andis Üldkohus üksnes täiendavalt, nagu seda sõnaselgelt rõhutab ka väljendi „igal juhul“ kasutamine selle punkti alguses. Seda kinnitab asjaolu, et Üldkohus võttis juba vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 seisukoha C pangakonto vaidlusaluste väljavõtete kohta.

55 Vaidlustatud kohtuotsuse selles punktis põhjendas Üldkohus oma keeldumist võtta arvesse kohtumenetluse käigus esitatud C pangakonto väljavõtteid muude põhjendustega kui need, mis on esitatud sama kohtuotsuse punktis 120.

56 Sellega seoses tuletas Üldkohus meelde, et hageja oli haldusmenetluses keeldunud esitamast kontoväljavõtteid, mille ta lisas oma hagiavaldusele. Üldkohus otsustas nimelt, et esiteks pidi administratsioon tuginema tema käsutuses olevatele faktilistele asjaoludele, et hinnata tegelikku ülalpidamist ja teha otsus kõnealuse toetuse kohta, ning teiseks võis ta nõuda täiendavat teavet hagejalt, kes oli kohustatud tõendama C tegelikku ülalpidamist.

57 Lisaks, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkti, mida apellatsioonkaebuse kolmandas väites kritiseeritakse, siis tuleb meenutada, et ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ning Euroopa Kohtu kodukorra artikli 168 lõike 1 punktist d ja artikli 169 lõikest 2 tuleneb, et apellatsioonkaebuses tuleb näidata täpselt selle kohtuotsuse kritiseeritavad punktid, mille tühistamist nõutakse, ning samuti seda nõuet konkreetselt toetavad õiguslikud argumendid (18. detsembri 2025. aasta kohtuotsus Hamoudi *vs.* Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, punkt 54).

58 Apellatsioonkaebuse kolmandas väites puudub aga mis tahes kriitika vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 esitatud hinnangute ja nende põhjenduste kohta. Järelikult tuleb seda väidet hinnata nii, et see puudutab üksnes vaidlustatud kohtuotsuse punkti 120.

59 Seetõttu ei ole apellandi argumendid piisavad tõendamaks, et Üldkohus ei teinud erapooletut ja tõhusat kohtulikku kontrolli hagiavaldusele lisatud täiendavate tõendite üle C tegeliku ülalpidamise kohta ega põhjendanud ebapiisavalt nende tõendite tagasilükkamist.

60 Sellest järeldub, et need argumendid on tulemusetud ja seega tuleb apellatsioonkaebuse kolmas väide tagasi lükata.

61 Kõigest eeltoodust tuleneb, et nõustuda tuleb ainult apellatsioonkaebuse teise väite esimese ja teise osaga. Kuna need kaks osa on suunatud Üldkohtu poolt hagi neljandale väitele antud vastuse vastu, tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada osas, milles sellega lükati tagasi neljas väide, ning jätta apellatsioonkaebus ülejäänud osas rahuldamata.

Üldkohtule esitatud hagi

62 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu alusel võib Euroopa Kohus, kui ta Üldkohtu otsuse tühistab, saata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks või teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab.

63 Käesoleval juhul tuleb kõnealuses asjas, mille menetlusstaadium seda lubab, Euroopa Kohtul endal lõplik otsus teha.

64 Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 61, seab vaidlustatud kohtuotsuse osaline tühistamine Euroopa Kohtu poolt viimati nimetatud kohtuotsuse kahtluse alla üksnes osas, milles sellega lükati tagasi esimeses kohtuastmes esitatud hagi neljas väide. Järelikult piirdub pärast tühistamist Euroopa Kohtu menetluses oleva vaidluse ese nüüd vaidlusaluse otsuse vaidlustamisega, mis on sõnastatud neljandas väites (vt analoogia alusel 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus Chronopost ja La Poste *vs.* UFEX, C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, punktid 138 ja 139).

65 Oma hagi neljandas väites, mida on täiendatud repliigis, väidab hageja eelkõige, et arvestades Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsust, millega tühistati riigisisene otsus lõpetada asendushooldusele paigutamine, millega Rumeenia lastekaitseasutus oli lõpetanud laste A ja B hageja juurde asendushooldusele paigutamise meetme, ei saanud komisjon temalt nõuda, et ta maksaks tagasi toetused, mida ta oli saanud A eest ajavahemikul 1. veebruarist 2013 kuni 31. juulini 2013 ja B eest ajavahemikul 1. veebruarist 2013 kuni 31. märtsini 2013.

66 Esimesena tuleb märkida, et käesoleva kohtuotsuse punktis 34 on nenditud, et Bukaresti esimese astme kohtu 16. mai 2022. aasta kohtuotsuse kohaselt tuleb lapsi A ja B käsitada nii, et nad on jäänud hageja juurde asendushooldusele pärast 30. jaanuari 2013.

67 Teisena tuleb tõdeda, et sellest jõustunud kohtuotsusest ilmneb, et hageja juurde asendushooldusele paigutamine lõppes A puhul 13. mail 2014 ja B puhul 28. juulil 2013.

68 Järelikult ei olnud komisjonil alust kohustada tagasi nõudma peretoetusi, mida maksti hagejale A eest ajavahemikul 1. veebruarist 2013 kuni 31. juulini 2013 ja B eest 1. veebruarist 2013 kuni 31. märtsini 2013.

69 Seega tuleb vaidlusalune otsus selles osas tühistada.

Kohtukulud

70 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotamise.

71 Kodukorra artiklis 138, mida kodukorra artikli 84 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on sätestatud:

„1. Kohtuvaidluse kaotanud pool on kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

2. Kui kaotanud poolel on mitu isikut, otsustab Euroopa Kohus kohtukulud jagada.

3. Kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks, jäävad kummagi poole kohtukulud tema enda kanda. Kui kohtuasja asjaolud seda õigustavad, võib Euroopa Kohus otsustada, et lisaks enda kohtukulude kandmisele mõistetakse poolelt välja ka osa teise poole kohtukuludest.“

72 Kuna AL on käesolevas asjas nõudnud kohtukulude väljamõistmist komisjonilt ja viimane on kohtuvaidluse osaliselt kaotanud, tuleb viimase kohtukulud jätta tema enda kanda ja mõista temalt välja pool ALi kohtukuludest nii esimeses kohtuastmes kui ka apellatsioonimenetluses.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 10. aprilli 2024. aasta kohtuotsus AL *vs.* komisjon (T-50/22, EU:T:2024:220) osas, milles see lükkab tagasi esimeses kohtuastmes esitatud neljanda väite**.

2. **Jätta apellatsioonkaebus ülejäänud osas rahuldamata.**

3. **Tühistada Euroopa Komisjoni 22. oktoobri 2021. aasta otsus osas, millega selles kohustatakse tagasi nõudma peretoetused, mida maksti ALile A eest ajavahemikul 1. veebruarist 2013 kuni 31. juulini 2013 ja B eest ajavahemikul 1. veebruarist 2013 kuni 31. märtsini 2013.**

4. **Jätta Euroopa Komisjoni kanda lisaks oma kuludele pool ALi kohtukuludest nii esimeses kohtuastmes kui ka apellatsioonimenetluses.**

Allkirjad